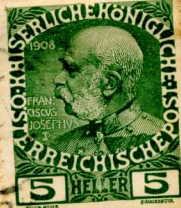

K. u. k. Reserveoffiziersfortbildungskurs
des III. Korps. III. Kompagnie.

Lenjena gospodična

Linka Dinacherjeva

Gostanjevica
Krain

München, 4. 10. 1915.

Draga Tinka.

Taj pravzaprav ne zaslužiš, ker si tako — ne vem, kako bi rekel, da se ti nebi zameril — ne menda lepa, le prigojljiva, ja, le prigojljiva si tako za pisarje. Ampak, ker imam novej Dienst in morem vsa noč prečuti in da ne zadržim, pa ker si ti, pa še vsesortne drugo me je ganilo, da dobiš to dolgo reč.

Do sem tukaj, veš. Imamo se skoro dobro — pa me ne zavidaj, ker dobro in dobro je dvoje: kadar je lačen, mu je dober v obli-
eah kro mpir, kadar je sit, mu ni nič dobro. Ta kura je nekšno ponavljaje in dopolnje-
tev vsega, kar so nam do sedaj vepili v naša mlada srca. Naudalje je to kraj, kjer imamo zalogo zugskega kommandanta za ves tretji kor; pravijo, da bi pri kadru še bolj poživjali, da je boljše, da smo tu. Od jutri naprej vstajamo o polsednik zjutraj, pravijo, da ne v vsej armadi nikjer tako kasno. Ob osmih gremo ven v oko-
lico, nekateri s puškami, drugi brez njih. 50 jih je vsaka dou s puškami — seveda se menjavamo, ker morajo

oni švicarji in se valjati po tleh, dočim stojе drugi okrog oficirja in razpravljajo, kaj je prav, kaj ne in tako dalje. O polpoldno odmarširamo domov; do dvih smo gotovi z menažo, tai jo tu jemo s krožnikom nata brez ne, in ob dveh gremo spet ven sakorekoč na sprehod. Od 5-6 imamo Befehl in čorbo, od 6-7 pa šolo. Potem pa kar kedo sam hoče do desetih. Zepo, kajpada? Lsotovo je malo boljše kot pa na fronti, pa tudi samo toliko, v kolikor ne žvižgajo lood še krog naših glav krogle.

Amputak sedaj pride zima. Markhlig leži visoko v gorah, zaplankam od vseh strani: leži ti mraz notri kot svinec in ga ni spraviti ven. Domes je padel prvi sneg, dežuje pa že skoro ves leden. Megle se vlačijo po gorah v nepreglednost, ni jim konca; burja piše in tuli. Premočiš na živočo, v čoljih; človek je ves prehlajen.

Stanujemo v baraki za trgovno pod goro. Žbita je z lesa kot Noetova barka; boljše jo je zvati eiganija. Če bi bil prišel sem pred šestimi meseci, bi bil trepetal in bi bil mislil, da ni mogoče tako živeti: na

sredi baroke, to se pravi enega konca, kej sta =
ni je petdeset moj, stoji železna peč, ki je
simbol gorke. Na tleh štozak pri štozaku,
ki je simbolj postelje in blazine, če porineš
čevlje pod zglavje; na štozaku tanka plah
ta, ki preločuje ruho, kuhno in kolter; med
štozakom je kovček, ki je vse premoženje in
bogastvo posameznika: par garnitur perila,
lutprequisiten, kakšna soldaška kuziga,
kakšen ima še kakšno Universalto, jaz i =
mam "Cez plan" in par pisem in kart. Prav
na dnu Skizzenbuch in barve. Menda spijo.
Conoči nateguješ plahito, posebno če dežuje in
kaplje nate oležnica, da je goza.

Prasaj kogar hočeš, ga ni, da bi ne šel
raji domov, kot bil tu. Najilnejša želja mi
je, odpasati pas, sleči bluzo in obleči civihue ca =
pe, kako bi se oddahnil! Ali vendar ima
ludi to življenje na dnu marsikaj, kar ti
je drago; prepričou sem, da se bom z veseljem
spominjal tega časa, ko bo za mano.

Tako lepo je zvečer boleti pri mračni les =
čerbi, čepeti krog nje in brati; vse polno nas
je kakor vešč - večerja. Lunaj šumi olež, ena =
komerno bobna po stehi, curi stroji streho,

kapka skozi strop na tla, na strozake; krog oken
zavija burja, tuli in snéhi; prituli sapa od
juga, od doma in ti ole dobro; če bi šel zunaj,
bi si nisi mantlja ne zapel med njo.

Jo kerutski, so ure, so dnevi, ko je v tebi ne-
skonična tema in stagnacija in se ne zaveš
daš ničesar; ko se zaveš, se streseš in brezup ti
~~stane~~ pride v srce in ti je, kot da umreš tu vse, kar
je v tebi, da prideš ven, če, brez moči in veselja.

Žepa, a revolva je ura, ko zmaga zarja bo-
dočnosti z vso svetlobo in veruješ in si prepričan,
da najdeš še življenje in ideale.

Ampak:

reč. Krog barake jesen, blatna, samotna,
grešna, duvja, brezutna, brez molitve, brez bla-
goslova. V baraki ginejo lesčerbe, fantje sede
po strozakah, pojo, vprašujejo:

Pričico, vprašam vas,
al bo že skor spomlad,
al bo že skoraj zelena spomlad?

Odgovarjajo si tiho, polno temnih slutenj:

Spomlad že prišla bo,
le² tebe na svet ne bo,
le² te bodo deli v to črno zemljo.

Ampak ne če necej.

Iskrene pozdrave tibi in vašim fantje
Pisi ne frankirano, vojna pošta.